

Другарство и дисциплина

Въ всѣхъ общественихъ дру-
жествено и дисциплината
са необходими. И ако об-
щественият е натоваренъ съ
външни обществени и отговор-
ни задачи, толкова повече
дисциплината и дисциплина-
та са нужни.

Другарството, ако и да е
чувство у човѣка, въ
нѣкои случаи то охладнява,
ако човѣкътъ си, значи,
не е доволенъ отъ обратни по-
ведѣния. Другарството изис-
ква признателностъ единъ къмъ
другъ, а за това обичъ до само-
уважението. Дисциплината
е на човѣшката воля,
ако силно свързва членове-
та на известно общество; тя
произхожда отъ съзнанието,
а не отъ подчинение на
една воля, на една заповѣдъ,
ако случаят изисква това,
и не за общото добро. Едно-
то произхожда отъ сърцето,
другото — отъ разума.

И двете тия прояви у чо-
вѣка се изразяватъ най-ве-
че въ голѣмѣтъ обществения,
както, напримеръ, е войска-
та. Ако вътрѣдъ една рота
войници, вътрѣдъ една дружи-
на, полкъ, а р м и я, нѣма
накрепено другарство, бра-
тучество, желѣзна дис-
циплина и високо съзнание
за тяхното поддържане и
развитие — тяхното разло-
жение е неминуемо. Примъ-
ритъ сж съ хиляди въ свѣтло-
вата история.

Поводъ за горнитъ мисли
са случайнитъ наблюдения
въ взаимната обичъ и нѣж-
но другарство, както и сил-
ната дисциплина вътрѣдъ гер-
манскитъ войници. — Една
селянка дава голѣмъ прѣсвѣтъ

хлѣбъ на единъ войникъ въ ка-
миона. Първиятъ, който взе-
ма хлѣба, веднага го разчупи-
ва и разпредѣля между дру-
гаритъ си, като последенъ
почва и той да яде своята
часть. Това е направило впе-
чатление на ученика, придру-
жаващъ майка си, казвайки ѝ,
че ако бѣше българинъ, първо
щеше да осигури себе си.

Другъ случай. Вътрѣдъ шосето
спрѣлъ повреденъ камионъ,
подъ който поправятъ повре-
дата германски офицеръ и вой-
ници. Време е за обѣдъ. Офи-
церътъ освобождава войницитъ,
а самъ той, лег-
налъ въ калѣта, продължа-
ва да работи. Не следъ мно-
го войницитъ се връщатъ и
се залавятъ бързо за работа;
началникътъ имъ най-бързо се
нахранва и сжщо продължава
работата веднага.

Поменатитъ случаи не сж
единствени. Тѣ показватъ до
каква степенъ сж развити
вътрѣдъ германскитъ войници
другарството, дисциплината
и редица още благородни ка-
чества въ характера имъ.
Между тяхъ липсватъ крѣ-
воститъ, караницитъ, псуван-
итъ, непокорството, ненавистъ-
та къмъ началството. Но и
последното е съ нужното
внимание и грижи къмъ вой-
ника. Личи, че домътъ, учили-
щето, казармата и печатътъ
въ Германия сж въ съгласие
по общонароднитъ въпроси.
Иначе е немислима тая огром-
на материална, морална и
духовна култура.

Добре е да се заразимъ
силно отъ тия примѣри, по-
неже сж гаранция за добро бж-
дѣще.

Борбитъ около Сръдиземно море

Сръдиземно море, знаемъ,
че се намира между Европа
на северъ, Азия на изтокъ и
Африка на югъ. То се съоб-
щава съ Атлантически океанъ
посрѣдствомъ Гибралтаръ и
съ Индийския океанъ посрѣд-
ствомъ Суецкия каналъ и Чер-
веното море. То образува мно-
жество заливи и по-малки мо-
рета, каквито сж: Терентско,
Адриатическо, Ионическо, Ар-
хипелаго, Мраморно, Бѣло,
Черно и Аюовско морета. То
е съ 3,000,000 кв. км. площъ
и дълбочината му достига 4400
метра. Приливитъ и отливитъ
му сж незначителни. Това мо-
ре е било презъ всички вре-
мена пулса на Европа и цен-
търъ на културния, воененъ и
търговски животъ на земното
кълбо.

Имайки горнитъ качества
Сръдиземно море, не е чудно,
че отъ най-ранни времена на
човѣшкото съществуване, то
е било кръстопътище на раз-
нитъ народи, които сж се за-
селили и образували могъщи
държави, както по неговитъ
брѣгове, така и по брѣговетъ
на ония морета, които сж скъ-
чени съ него. То е истинско
сръдиземно море, намиращо
се въ сръдцата на земята.

И затова е получило
такова голѣмо значение за
живота на народитъ. По юж-
нитъ му брѣгове се разпро-
стрѣла картагенската републи-
ка, съществувала отъ VII до
II в. пр. Хр. По сжщитъ брѣ-
гове, на изтокъ се простирала
египетската държава на фара-
онитъ, чийто животъ продъл-
жава до днесъ. По източнитъ
му брѣгове е била Финикия,
земаща крайбръжието на Си-
рия и основана въ XXIV в. пр.
Хр. съ прочутитъ градове Тиръ,
Сидонъ и др. Финикийскитъ
колони сж обземаели басейна
Сръдиземно море, корабитъ
имъ сж стигали до Червено
и Черно море, до Атлантичес-
ки океанъ и на северъ до

Балтийско море; Картагенъ и
Кадиксъ сж били най-богатитъ
имъ колонии. Финикийскитъ се
наричали „англичени на ста-
рия свѣтъ“; тѣ произвеждали:
бронзъ, стъкло, пурпуръ, ме-
бели, идоли, скъпоценности и
др.

Доколко Сръдиземно море
е било удобно за материална
и духовна култура и доколко
финикийскитъ колонии и
градове сж били голѣми про-
изводствени центрове се виж-
да отъ описанието на пророкъ
Иезекиилъ въ Библията подъ
заглавие „Книга на пророкъ
Иезекиила“, глава 27, който
казва: „И ти, сине човѣчески,
дигни плъчъ за Тиръ и кажи
Тиру: ти, който седишъ при
входа морски, който търгу-
вашъ съ народитъ на много
острови, така говори Господъ
Иегова: Тире, ти си рекълъ:
азъ съмъ свършенъ въ хубостъ
та. Предѣлитъ ти сж въ сръд-
цето на моретата; които те съ-
градиха, направиха хубостъта
ти свършена. Направиха
всичкиятъ дѣски на корабитъ
ти отъ елки на Саниръ; взеха
кедри отъ Ливанъ, за да ти на-
правятъ мачти. Отъ джбоветъ
на Васинъ направиха веслата
ти; направиха седалищата ти
отъ слонъ, съ буксъ отъ Ки-
тійскитъ острови. Висонъ отъ
Египетъ везанъ, простираше
си ти за платна; синьо и ба-
грене отъ островитъ на Елисъ
бѣше покривъ ти. Жителитъ
на Сидонъ и на Арвадъ бѣха
весларитъ ти; мждритъ твои,
Тире, които сж у тебе, тѣ бѣха
кормчилитъ ти. Старейши-
нитъ на Гевалъ и мждритъ му
бѣха у тебе поправители на
развалинитъ ти; всичкиятъ мор-
ски кораби и корабницитъ имъ
бѣха у тебе да търгуватъ тър-
говията ти. Персани и лидий-
ци и лавийци бѣха твоитъ
ратници въ войнитъ ти; очак-
вахъ отъ тебе шитове и шле-
мове; тѣ ти дадоха великоле-
пие. Тарсисъ търгуваше съ

тебе съ множество отъ такова
богатство: съ сребро, съ же-
лѣзо, олово и свинець. Си-
рия търгуваше съ тебе заради
множеството на дѣленията ти:
паваше на търговцитъ ти ан-
траксъ, багрене и везано, и
висонъ и корали, и рубини. . .
Тиръ билъ превзетъ отъ Алек-
сандра Велики и отъ него
не е останала ни следа. Градътъ
Сидонъ сжщо е свършилъ тра-
гично. Нѣколко десетилѣтия
преди Тиръ, той билъ разру-
шенъ за наказание за възста-
нието му противъ Артаксеркса
III Охуса, при което сж заги-
нали 40000 жители.

На Апенинския полуостровъ,
спускащъ се далече въ Сръд-
иземно море, се е издигнала
друга могъща държава — рим-
ската република и империя;
по севернитъ брѣгове се обра-
зували гръцкитъ държавици,
които по-късно, съ голѣма
часть отъ малоазийскитъ брѣ-
гове, образували византийска-
та империя, въ сѣседство съ
Персия и други държави; а
още по-късно се явяватъ бъл-
гарската и турска държави,
италианскитъ републики, Испа-
ния, Франция и др., между ко-
ито сж се водили постоянни
борби и съперничества.

Още въ 1000 г. пр. Хр. гър-
цитъ и финикийскитъ отъ остро-
витъ въ Бѣло море и съ от-
слабването на Финикия, тѣ се
разпрострѣли по западнитъ ча-
сти на Сръдиземно море. Пред-
видъ на това, Картагенъ (бли-
зо при днешния Тунисъ) съ-
бралъ останалитъ независими
финикийски градове и почналъ
една завоевателна полигика,
която го довела до катастро-
фалното съперничество съ съ-
седнитъ му държави. Въ 538
година пр. Хр. персийскитъ
царь Киръ завладѣлъ Финикия,
ако и нѣкои отъ градоветъ ѝ
да сж останали независими. Въ
332 г. Александъръ Велики,
следъ завладяването на Персия,
завоевалъ и Финикия, но безъ
да засегне Картагенъ. Този по-

Следва на 2 стр.

Ас. Каваревъ

Нѣмцитъ въ България

I. Ще се бия за вашата рана.

Ние сме четирма офице-
ри. Квартуваме съ частъ-
та си на една голѣма гара.
Около гарата е цѣло се-
лище. Току що вечеряли,
прибираме се въ общото
ни помѣщение. Насреща
общинскитъ агентъ съ
единъ германски офицеръ.

— Водимъ господина при
васъ. Може би нѣкой отъ
васъ знае нѣмски.

Обръщаме очи къмъ ед-
ного отъ насъ — доктора на
частъта, който е нѣмски
възпитаникъ.

— Търси квартира, бѣше
отговорътъ на доктора.

Докато ние се споглеж-
даме, за да го приберемъ,
изведнажъ офицерътъ уда-
ри токове и застана мирно
предъ единъ отъ другари-
тъ ни. Той бѣ съзрѣлъ, че
сърдитъ на тоя нашъ

другаръ е закрепенъ желѣз-
ниятъ германски кръстъ.

— Ще го приберемъ при
насъ, отговори ротниятъ.

Съ погледъ, пълненъ съ
уважение, нѣмскиятъ офи-
церъ отдаде още веднажъ
честь и, като пое ржката
на другаря ни съ желѣз-
ния кръстъ, заяви:

— Още когато прекра-
вахме прага на вашата гра-
ница, ние знаехме, че нав-
лизаме въ една страна, чи-
ито мжже сж самоотвер-
жени герои. Сега азъ знамъ,
че на всѣка крачка въ ва-
шата страна се срѣща чо-
вѣщина. Когато утре ще
потегля оттукъ да се бия,
ще се бия за вашата чо-
вѣщина и за вашата гор-
чива рана.

2. Хайлъ, мама!

На 2 мартъ една голѣма
колона черни автомобили

спрѣ сръдъ селището на
гарата. Отъ камионитъ на-
изкочиха млади руси войни-
ци и започнаха да търкатъ
ржце и да тупатъ съ крака.
Бѣше студено. Не следъ
много вратата на единъ
отъ сѣседнитъ дворове се
отвори и една жена, носе-
ща една голѣма табла съ
парчета хлѣбъ и парчета
отъ пуйка и кокошка, по-
кани единия, другия, тре-
тия. . .

Войницитъ се спогледаха
— и първиятъ, като се възрѣ
въ очитъ на стройната въз-
растна жена, които го под-
канвахъ съ топлината на
истинска майка, — отдаде
честь и взема.

Той позна. Това бѣ май-
ка, чийто синъ е или вой-
никъ, или въ чужбина.

— Ферщевен-зи дойчъ?

— Не.

— Парле-ву франсе?

— Не.

— Зи-зидъ мама?

— Да. . . мама. . . и ве-

ликото майчино сръдце
поиска да се усмихне, но
вмѣсто усмивка, два едри
бисера се откъснаха отъ
очитъ на жената и падна-
ха върху халкитъ.

Всички войници отъ ка-
миона си взеха хлѣбчета и
месо, а имаше още много.
Дотърчаха други отъ сѣсед-
нитъ камиони. Всѣки единъ
отдаваше честь и по-въз-
торжено, или по-смирено,
съ една голѣма чиста ус-
мивка, произнасяше най-
сладката дума: мама. . . и
отминаваше.

Единъ отъ последнитъ,
скочилъ отъ далеченъ ка-
мионъ, се затича, но запо-
вѣдъта за трѣгване прозвуча
внезапно. Той се спрѣ
за мигъ, усмихна се отда-
лечъ, но сви кржгомъ и се
хвърли на камиона.

Майчиното сръдце се
сви. Тя не викна, а почти
изпищѣ. Та тъйко сега
трѣбва да вземе за нейния
Петъръ, който жадува нѣ-

къде за майчина усмивка.
И безъ да разсжждава, тя
се затича следъ камиона.
Войницитъ отъ първитъ
камиони видѣха. Понесе се
единъ общъ викъ: „Мама. . .
Мама“ . . . и камионитъ
спрѣха.

Тя стигна до последната
кола, кждето се бѣ качилъ
невзелиятъ войникъ. Той
скочи и се затича къмъ
нея. Тя го прегърна и му
даде всички останали хлѣб-
чета, а той, като ѝ цѣлуна
почтително ржка, издигна
своята ржка за поздравъ и по-
топи просълзенъ погледъ
въ влажнитъ очи на майка-
та.

Отъ камиона войницитъ
викаха непрестанно:

— Хайлъ, мама! . . Хайлъ,
булгареше мама! . . .

**Справки за вестника
могатъ да са правятъ и
по телефонъ № 20**

ЗАЩО ВОЮВАТЪ НАРОДИТЪ?

Народитъ воюватъ и ще воюватъ, защото сж народи, отделни националности. Националния въпрос всъкога е игралъ голѣма роля въ историята на Европа и ще стане по-остъръ въ бждеще. Иднесь идеалътъ на българитъ и много други народи е национално обединение.

Всѣки народъ, споредъ нѣмския социалъ философъ Рикертъ, е нѣщо единично, неповторимо и своеобразно.

Народитъ воюватъ, за да запазятъ свободата си, която е несъмнѣстима съ слабостъ. Народъ безъ свобода е по-скоро единъ простъ механизъмъ, отколкото човѣшко общество. Народитъ воюватъ за честъ за властъ и владичество, за освобождение, по идеологически причини, за господство, за премахване известни неправди, било териториални, народностни, стопански и пр., извършени спрямо тѣхъ, които ги гнетятъ, унижаватъ и спъватъ тѣхното развитие. Негодуванието срещу неправдата увеличава силата и внушава на борцитъ повече решителност и смѣлостъ.

Да се спремъ накратко и върху нѣкои метафизически възгледи, недоказани и непрѣвѣрливи принципи, възъ основана на които сж създадени и нѣколко школи.

За теократа, напиримѣръ, всичко произхожда и зависи отъ Провидението, което бди непреривно въ човѣшкитъ работи и ги управлява свободно, споредъ мъдростта си. Чрезъ своитъ откровения Провидението вдъхновява хората и ги упътва къмъ разнитъ имъ деяния. Всичкитъ царства, походи, войни, победи, страдания, закони, открития, измамвания и пр. иматъ божествено произхождение. Хората не могатъ да иматъ никаква властъ въ управлението на работитъ си, защото тайнитъ Божи сж непроницаеми.

Споредъ авторитарната школа пкъ, монархътъ е Божи представителъ. Той тълкува и изпълнява волята на Провидението, затова е всемогъщъ, всевластенъ и абсолютенъ въ своитъ заповѣди и т. н.

Материалиститъ, които въ миналото имаха многобройни привърженици, всичко свеждатъ до материалнитъ причини и фактори.

Сравнителната антропология установи, че сжществени различия сжществуватъ въ националнитъ типове, различия, които засѣгатъ цѣлата психика на хората. Това разбиране възкреси философскитъ теории на Хегеля. Мировиятъ процесъ е постепенно осъзнаване на духа — на осъществяване свободата на човѣчеството.

Въ стремежа си къмъ този идеалъ мировиятъ духъ избира нацията, на която възлага да осъществи единъ етапъ отъ туй развитие.

Нацията, следователно, е нѣщо живо, творческо, което се подчинява на законитъ на еволюцията. Следъ войната, и социалиститъ и болшевикитъ признаха националния принципъ за голѣмъ факторъ.

Вѣрата въ утрешния день у народитъ се гради върху вѣрата въ тѣхното национално бждеще.

Трѣбва, обаче, да се прави разлика, че докато национализмътъ взема нацията като самоцѣль, социализмътъ си поставя по-далечна цѣль — човѣче: този Тукъ социализмътъ твърде много се гоближава до християнския космополитизмъ, който еднакви хрѣста, унифицира народитъ. „Общото“ стана идеалъ. Родината на човѣка се пренесе на небето: душата се връща тамъ следъ случайното си сжществуване на земята, за да бжде сждена. Най-после модерната техническа култура откъсна личността отъ огнището на протеческата сила и го замѣсти съ миражътъ за „международно разбирателство“.

Други пкъ считатъ войната като срѣдство за изживяване екстаза на тѣлесната мощъ и възторга на духа — победоносецъ; кървавъ пжтъ за превръщане народъ или народи въ държава; криле къмъ небесата; осмисляне досадното всѣкидневие, въпиющата суета, тукъ, долу.

Войната е еволюция, прогресъ, народно обновление и трагично саморазрешение. Въ общото въ историята добива значение само чрезъ индивидуалното и въ тоя смисълъ историята на свѣта не е въ края на краищата друго, освенъ история на народното самосъзнание.

М. Пенковъ

Борбитъ около Срѣдиземно море

Продължение отъ 1 страница.

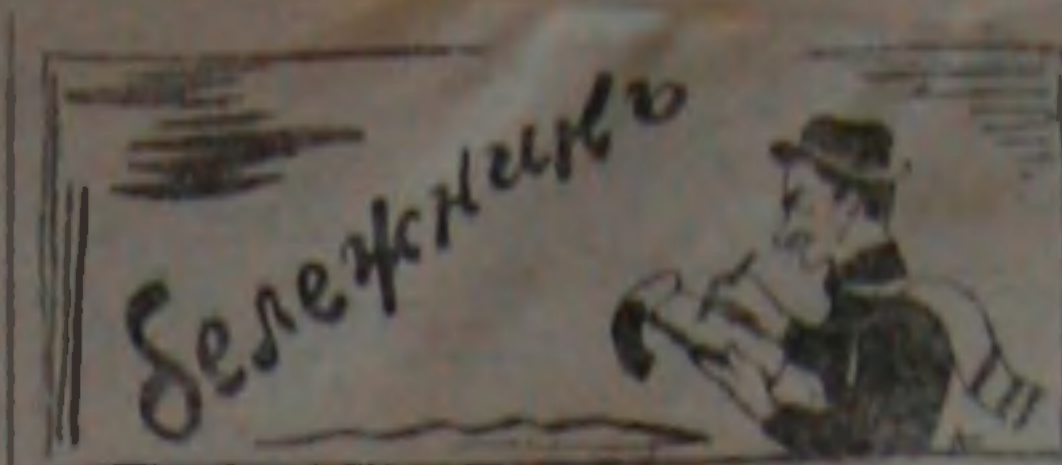
степенно се оформява въ отделна силна държава, съ богата колонии, съ мощна флота и сухопътна войска. Скоро той е станалъ страшилище за Римъ. Островъ Сицилия, владѣнъ наполовина отъ Картагенъ и Римъ, е далъ първия

поводъ за сблъскване на двете флоти въ Срѣдиземно море и за почване редица жестоки войни, продължили цѣли десетилѣтия. Това сж тѣ нареченитъ пунически войни, почнали — първата отъ 264 до 241 год. пр. Хр., втората — отъ

218 до 201 и третата — отъ 149 до 145 г. Борбата е била много жестока, дълга, кръвопролитна и ставала по море и по сухо. Това най-добре се разбира и характеризира отъ историческия фактъ, че римскиятъ сенаторъ Катонъ Старий, всѣкога като е говорилъ въ сената, завършвалъ речта си съ мисълта: „и тѣй, мисля, че Картагенъ трѣбва да се разруши!“ И най-после въ 146 г. следъ шестдневни улични сражения и седемнадесетдневенъ пожаръ „бившиятъ повелителъ на Срѣдиземно море билъ окончателно унищоженъ“.

Изобщо, въ времето преди Христа, ние виждаме да сж се изредили около Срѣдиземно море държавнитъ: Египетъ, Персия, Македония, Сирия, Палестина, Финикия, Картагенъ, Римъ, стара Гърция и др. чийто животъ и интереси се кръстосвали все около брѣговетъ и островитъ на това море. Тѣхното производство, търговия, култура сж били разнисани надалечъ, смѣсвани съ други, размѣняни и по тоя начинъ взаимно сж си влияли. Тѣхнитъ богатства сж бивали причина на непрекъснатитъ имъ борби и жестоки войни. Това море, заедно съ съседнитъ му и заливитъ по тѣхъ, е послужило на Гърция да основе свои колонии по брѣговетъ и островитъ имъ, чрезъ които е засилила търговията си и разпространила своята и други култури. Нейното економическо и културно влияние е стигало до севернитъ и източни брѣгове на Черно море и до рѣкитъ Донъ и Волга.

Римската империя дължи разцѣта на своята материална духовна култура само на Срѣдиземно море. Само чрезъ него тя е могла да се справи съ можщитъ си противници. До сжществуването за Картагенъ съ неговата силна флота, богати колонии и храбра войска сж нейнитъ способни военачалници (Хамилкаръ Барка, Азрубалъ и Ханибалъ), Римъ не е могълъ свободно и безпрепятствено да се развива. Само следъ разрухата му, както е казвалъ много пжти Катонъ, Римъ добива истинската си мощъ. Съ превръщане на римската държава отъ република въ империя нейното развитие и напредъкъ все повече се засилватъ, почва се новъ периодъ на римския економически животъ, нареченъ периодъ на „срѣдиземноморско хазайство“. Отличителната му черта сж латифундитъ (голѣми землени участъци) въ плодороднитъ области на Африка, които сж принадлежали само на 5—6 земевладѣлци. Истинска сѣкровищница за римската империя презъ това време е била Сирия, чиито обширни области сж били тогава отлично обработени, което се доказва отъ многочисленитъ развалини на стари градове, во-

БЪЛГАРСКИЯТЪ ПРАВОПИСЪ И ФИРМИТЪ

Характерно у насъ е, че интересътъ ни къмъ спазване на българския правописъ е твърде слабъ и тѣзи отрицателни проявления се срѣщатъ, за съжаление, повече тамъ, където българскиятъ правописъ е не-обходимъ.

Въ училището, където се оформява бждещиятъ културенъ гражданинъ и общественикъ, наредъ съ другитъ му ученически за-

РУСИ РАДЕВЪ отъ Шуменъ

Артистътъ въ варненския нар. театръ, който неотдавна е изнесълъ много успѣшно ролята „Викенти“ отъ пиесата „Вариете“. Съ сжщия голѣмъ успѣхъ той е изнесълъ „Иванко“ отъ пиесата „Иванко“ и други малки и голѣми роли, съ което е станалъ любимецъ на варненската публика. Г-нъ Руси Радевъ се отнесе много сериозно къмъ поставенитъ му задачи за художественото прѣзѣждане на сценичнитъ образи и усърдно работи върху себе си, за да се оформи напълно като голѣмъ актьоръ. Обстоятелството, че въ последно време на него възлагатъ да играе въ централни роли, говори за несъмнено положителния му актьорски талантъ.

Неговиятъ успѣхъ въ полето на сценичното изкуство е радостъ и гордостъ за шуменци.

Р.

допроводи и пр.; сирийското производство на пурпуръ, стѣкло и др., както и стѣклениитъ фабрики на Сирия сж особено засилили римската търговия.

Когато на римския престолъ се качилъ Ромулъ Августулъ къмъ третата четвъртъ на V в., чието царуване прекъсналъ германскиятъ вождъ Одоакъръ, сжществуването на западната римска империя се свършва, а източната — Византия продължава още около 1000 години. Оттукъ насетне св почва романо-германската културна борба въ Срѣдиземно море.

Следва.

дължения, ученикътъ трѣбва добре да владѣе правописа. Неотдавна ми се оплака учителъ отъ прогимназията, че неговитъ ученици, въпрѣки старанието му, не владѣятъ добре правописа. Това се дължи не на неговата небрежностъ или на не възприемчивостта на самия ученикъ, но на други обстоятелства, за които сжщиятъ учителъ ми разказа любопитни случаи:

При провѣряване класнитъ работи по български, въ едно отъ тѣхъ е намѣрено погрѣшно писаната дума „дрѣха“ вмѣсто както е правописа „дреха“ (съ „е“ просто). На упрѣка, защо ученикътъ е направилъ толкова груба грѣшка, учителътъ е получилъ следния отговоръ: „Но, г. учителю, нали „дрехарница“ се пише съ „ѣ“, това азъ съмъ го видѣлъ отдавна на една фирма изъ „Казанджийската улица“. Този отговоръ учителътъ е вземалъ подъ внимание и при една нарочна разходка изъ улицитъ на града е можалъ да констатира много правописни грѣшки по разнитъ фирми. Най-куриозното е, че срещу областната училищна инспекция се мъдри „Млекарница“ вмѣсто „Млѣкарница“ и „Белиятъ паякъ“, вмѣсто „Бѣлиятъ паякъ“ и още много подобни случаи. Горнитъ примѣри идватъ да подчертаятъ небрежното отнасяне на фирмописцитъ къмъ българския правописъ, а отъ това е възприетото лошо впечатление на ученицитъ отъ направенитъ грѣшки по фирмитъ, които грѣшки се отразяватъ зле за владѣнето на българския правописъ.

За да се премахне това обстоятелство, е необходимо всѣки фирмописецъ да се снабди съ правописенъ речникъ, който се намира по всички книжарници и да се избѣгватъ зловреднитъ влияния най-вече върху ученицитъ.

ВИНФРИДЪ

Вестникътъ ни се стреми да стане необходимостъ за всички шуменци, които живѣятъ въ града, или сж прѣснати изъ страната.

Жертва за отечеството —

Констанца дьо Сецели.

Констанца дьо Сецели бѣше жена на управителя на Льокатъ, малкъ градъ въ Лангедокъ. Неприятелитъ обсадиха града и мжжътъ и бѣше плененъ отъ тѣхъ. По такъвъ начинъ Констанца се видѣ принудена да застане начело на града, имайки да изпълни всичкитъ задължения, които мжжътъ и би трѣбвало да изпълни. Тя не се оттегли отъ нищо.

— Нашитъ войници сж отчаяни, и казаха единъ день, откакто съпругътъ ви, падналъ въ ржцетъ на неприятеля, не може повече да ги командува и да ги води.

— Е добре! отговори тя, азъ ще имъ дамъ примѣръ и ще замѣстя като началникъ мжжа си: ще видимъ дали ще иматъ по-малко смѣлостъ отъ една жена.

На другия день видѣха Констанца облѣчена като амазонка, съ копие въ ржка, която вървѣше начело на войсковото отдѣление. Надежда нахлу въ всички сърдца; хвърлиха се върху обсадителитъ, отблъснаха нападението имъ, направиха усилията имъ безполезни. Знаеха, че помощъ не може да закѣснѣе да дойде и че, продължавайки обсадата, биха сполучили да спасятъ града.

Неприятелитъ, изпълнени съ срамъ и яростъ, чувствувайки, че победата би имъ избѣгала, ако не проникнатъ скоро въ града, изпратиха при Констанца единъ пратеникъ носителъ на тѣзи думи:

— Ако не предадете града, мжжътъ ви ще бжде убитъ.

Констанца усѣти, че ще падне; после, надвивайки вълнението си, предложи откупъ за мжжа си всичко, което притежаваше. Но пратеникътъ се върна съ този отговоръ:

— Единствениятъ откупъ е самия градъ Льокатъ. Ако не предадете града тази вечеръ безусловно, мжжътъ ви утре ще бжде убитъ.

Констанца знаеше, че ако предаде града безусловно, би последвало отъ това ужасно избиване, и поставена между смъртта на една тѣлпа хора и тази на своя мжжъ, тя остана отначало въ мълчание. Най-после, взела последно решение, каза съ очи, окжпани въ сълзи:

— Кажете на вашитъ господари и сеньори, че моятъ мжжъ е твърде благороденъ рицаръ, за да предпочете собствения си животъ предъ този на на града си и на отечеството си, и че Констанца дьо Сецели има твърде голѣма честъ, за да откупи чрезъ една недостойна подлостъ единъ градъ, на когото той би се срамувалъ

да се радва.

Неприятелитъ, разсърдени, нападатъ отново града, но напраздно. Тогава въ гнѣва си, удушаватъ управителя и връщатъ тѣлото му въ Льокатъ. Жителитъ, възмутени, понасятъ обсадата съ новъ куражъ. Тѣ заявяватъ, че по-скоро ще умратъ до единъ, отколкото да се предадатъ. Констанца, надвивайки скръбта си, ги въодушевява съ своя жаръ.

Най-после идва помощъ на града и неприятелитъ сж принудени да бѣгатъ съ последни сили. Льокатъ е спасенъ.

Превела отъ френски: Мария Господинова

Освободенъ на 3 мартъ на свободна народъ. Винаги българитъ ниратъ си и с една думъ Милно ли и сж на тоя и свободна рин! Хил жертвува олтара Родината. Днесь ние ние повече о нисли и ни нѣмъ гарцинатъ Той изъ героични ската истъ ко българ достъ и р Гордостъ ската сво никого, а та на кър Радостъ радва на но оня, и жертвува нея.

КЪО

Примами чевн лжчи следния с нвалѣзох оставихме Ето я ирочна и нѣжния Дърветата протѣгатъ посолѣта разговоръ и краката ката посте роката але красивата домъ, потъ спокойстви нагоре—и богъ хижна неа звуци

Наоколо очароващъ спокойстви диханието лѣтъ. Свеж нота пълн възторгва, Крумовитъ мълвни, недосънува

Кул

Въ голѣмо-просѣтъ селата е въ учителство: селението които учитъ затворено се задъвол училищна то си врем говори за за възпита не на насе Дейностъ бива да се а е наложи дава заслу: Учителке зията въ с личка Стан ки несгоди и търпени зира отъ м билеска г народното дѣкъ". На 9 т. вѣщото рл чева, предъ отъ посети голѣмъ ус

Освобождение

Освобождение! — Винаги на 3 март празнуваме тоя ден на свободата на българския народ.

Винаги на тази дата всички българи, където и да се намират, събират мислитъ си и стремежитъ си около една дума — свобода.

Милиони българи сж живели и сж се борили въ името на тоя идеал — обединена, свободна и цѣлокупна България! Хиляди българи сж пожертвували своя животъ предъ олтара на чистата свобода на Родината.

Днесъ когато отново празнуваме дена на свободата повече отъ всѣкога нашитѣ мисли и желания сж отпразнени къмъ тоя заветенъ за българицата стремежъ.

Той изпълва най-славнитѣ и героични страници на българската история, той изпълва всѣко българско сърдце съ гордостъ и радостъ.

Гордостъ — защото българската свобода не е дарена отъ никого а е изкупена съ цена та на кървави борби.

Радостъ — защото да се радва на свободата може само оня, който е готовъ да пожертвува всичко лично заради нея.

Наредъ съ това, ние помнимъ, че свободата трѣбва да се пази А за това е необходимо единение на националнитѣ сили, доверие въ водачитѣ на държавата и готовностъ за служба на Царъ и Родина.

Робството идва не толкова отъ външнитѣ врагове, колкото отъ вътрешни несыгласия, поражение и малодушие. Единъ народъ съ борчески духъ, съ високо национално съзнание, единенъ въ своята мисль и воля за свобода, никога не ще види робски яремъ на плещитѣ си.

Неговата страна никога не ще бжде газена отъ врагове и само той ще бжде господаръ на земята си и собственикъ на богатата и придобивнитѣ на своя трудъ.

Българскиятъ народъ, извлѣкълъ поука отъ миналото, знае тая истина и твърдо я следва.

И затова днесъ той очаква тържеството на българската правда, въодушевенъ отъ желанието да бжде единенъ и непоколебимъ, за да живѣе свободно въ земята, която providението е отредило да бжде вѣчно българска.

Изъ „Народна информация“

КЪОШКЪОВЕТЪ ВЪ ПРЕПРОЛЪТЪ

Мистика, очарование... поезия...

Примамнитѣ пролѣтни слънчеви лъчи ни изгасятъ последния си приветъ, когато навлѣзохме въ Къошкѣоветѣ и оставихме задъ себе си града.

Ето я гората, още гола, мрачна и едва докосната отъ нѣжния пролѣтенъ лѣхъ. Дърветата въ пробуда, сънливо протѣгатъ клони и чакатъ пролѣтътъ. Унесени въ веселъ разговоръ, ние бавно вървимъ и краката ни затѣватъ въ меката постеля сухи листа. Широка аляя ни изведе покрай красивата сграда на ловния домъ, потъналъ въ тишина и спокойствие. Погледнешъ ли нагоре — издигнала се навъзбогъ хижата съ долиташа отъ нея звуци на плавна музика.

Наоколо е безлюдно, тихо и очаровашо съ лиричното си спокойствие. Чувствувахе се диханието на идващата пролѣтъ. Свежъ ароматъ на прѣсната пълни гърдитѣ ни и ни възторгава, а отсрѣща Царъ Крумовитѣ порти стоятъ безмълвни, унесени въ своя недосънуванъ сънъ... Тръгва-

ме по Кокилезия пѣтъ. Измитъ отъ дъжда, той се е бѣлналъ. Покрай него тукъ-тамъ е набола млада трева, а тамъ подъ шубрака свѣтливо се показва кокиче... Тишината наоколо все продължава и очаровашо то спокойствие ни разнѣзва. Продължаваме разходката и спираме при малкото езерце. Тукъ е гѣй хубаво и красиво. Кжтъ на мистика, очарование и поезия. Върху спокойната повърхностъ на езерцето се оглеждатъ свелитѣ надъ него голи клони замечтани дървета. Тишина и очарование; мистика и поезия. Виолетовъ и топълъ здрачъ пада надъ гората. Крумовитѣ порти изпращатъ вечеренъ приветъ на Мадарскитѣ скали. Въ дѣсно се превлѣватъ вълнитѣ на виолетовъ здрачъ...

Нѣщо живително струи у насъ. Пролѣтенъ лѣхъ пробужда всичко. Животътъ на ново се заражда.

Евгения Касабова
(у-ка IV. кл. класъ)

Културенъ животъ въ село

С. ЦАРЕВЪ БРОДЪ — ШУМЕНСКО

Въ голѣма степенъ културно-просвѣтното възможване на селата е въ зависимостъ отъ учителството. Щастливо е населението на ония села, въ които учителството не остава затворено въ класнитѣ стаи и се задвоява съ прѣката си училищна работа, а свободно си време, ако може да се говори за такова, използва за възпитаване и просвѣщаване на населението.

Дейността на такива не бива да се отминава мълкомъ, а е наложително да ѝ се отдава заслужено внимание.

Учителката при прогимназията въ с. Царевъ бродъ, Величка Станчева, въпрѣки всички несподи, съ голѣмъ трудъ и търпение, успѣ да организира отъ мѣстни младежи любителска театрална труппа при народното читалище „Напредъкъ“.

На 9 т. м. тази труппа, подъ вещото ръководство на Станчева, предъ препълненъ салонъ отъ посетители, представи съ голѣмъ успѣхъ комедията отъ

Бр. Нушичъ „КОГАТО СЛУШАШЪ ХОРАТА“.

Всички дейсвущи лица изнесаха ролитѣ си сполучливо, но особено се отличиха: Иванъ Стрѣлковъ, Пенка Мутафова, Цвѣта Николова, Величка Станчева, Иванъ Ганевъ, Лазаръ Цвѣтановъ и др.

Хвала на подобни учители и ратници, като лицата взимащи участие, които безспирно и безвъзмездно работятъ за културното просвѣтно издигане на селата. Наблюдателъ

„Нашата най-главна грижа въ настоящия моментъ — ни заяви обл. училищенъ инспекторъ по зем. образование г. М. Хаджиевъ, е пролѣтната сента. Тя ще се развие подъ лозунга „нито педя земя незасѣта“.

Получи се въ редакцията ни книга първа съ седемъ лекции КОРЕСПОНДЕНТЕНЪ КУРСЪ ПО НѢМСКИ ЕЗИКЪ, издание на институтъ „Просвѣта“, ул. „Мария Луиза“ 1, София.

Всезнающитѣ политици отъ кафенетата

Какво не се предвиждаше, какви страшни работи не се очакваха! Какво не приказваха всезнаещитѣ, какво не бѣха чували по радиото или „отъ най-осведомено мѣсто“ всечуващитѣ!

До преди нѣколко дена се разправяше, че ако България трѣгне по този пѣтъ, по който тя вече върви отъ 1 мартъ, следъ като се присѣдини къмъ Тристранния пактъ, нашитѣ сѣседитѣ да ни обявятъ война. А какво стана? Излѣзе, че нашитѣ сѣседитѣ разбиратъ положението по добре отъ нѣкои нашеници и посрещнаха присѣдинението на България къмъ пакта съ пълно спокойствие и съ дълбоко разбиране на необходимостта, която накарва нашата страна да постѣпи така. Дори пишатъ направо, — турцитѣ, напимѣръ, — че тѣ не тълкуватъ като враждебенъ актъ постѣпката на България

и че отъ тѣхна страна не може да се очаква никаква изненада.

Такива сж, прочее, нашитѣ всезнаещи политици отъ кафенетата. Тѣхнитѣ предсказания, информации и сведения иматъ цена само на борсата на невежеството и при затишие въ хода на събитията. Щомъ обаче, събитията започнатъ да се развиватъ, предсказанията се опровергаватъ, фактитѣ излизатъ лъжливи, сведенията не почиватъ на нищо. Остава само една страна, изиграното лековѣрие на публиката и, на друга страна, безсрамната решителност на политическитѣ интриганти да започнатъ да фабрикуватъ други интриги за други случаи. Колко много неприятности и разочарования биха били спестени, ако публиката не се подлѣгваше отъ пущанитѣ отъ тѣхъ слухове!

Изъ „Народна информация“

Учителска конференция въ Шуменъ.

Мѣрки и срѣдства за постигане по-високо народностно съзнание въ ученицитѣ.

Въ желанието си да създаде по-високъ народностенъ духъ у ученицитѣ и при учебната работа по всички предмети да се постигнатъ по-значителни успѣхи, което може да бжде дѣло на задружитѣ усилия на българското учителство отъ различнитѣ училищни степени, М-ството на народното просвѣщение уреди на 15 и 16 т. м. конференция за първоначалнитѣ, прогимназиални и гимназиални учители въ всички околийски центрове.

Такава конференция се уреди и въ Шуменъ подъ ръководството на обл. училищенъ инспекторъ г. Павелъ Михайловъ. Конференцията се състоя на 15 и 16 т. м. в сградата на девическата гимназия въ присѣдствието на около 100 учители отъ града и нѣкои отъ близкитѣ селища.

Изнесоха се много ценни реферати въ връзка съ засилване народностното възпитание на ученицитѣ. Г-нъ К. Поповъ докладва върху „Обучението по български езикъ, като срѣдство за създаване по-високо народностно съзнание“ и „Срѣдствата и начинитѣ за засилване грамотността на нашитѣ ученици“; г. Хр. Христовъ — шум. окол. учил. инспекторъ — говори за „Обучението по изкуствата и сръчноститѣ, като срѣдство за възпитание“. Обл. учил. инспекторъ по тѣлесно възпитание г. П. Петровъ изнесе много успѣшно пробенъ урокъ съ едно отдѣление отъ първоначално училище и кратка беседа върху „Принципи и израждане на урока по тѣлесно възпитание“; Върху „Обучението по история и нашето народностно възпитание“, докладва бившиятъ директоръ на учителския институтъ г. Д. Ген-

чевъ. Г-нъ Ив. Канинчевъ чете рефератъ на тема: „Начини и срѣдства за развитието на религиозното чувство у ученицитѣ“; Докладваха още г. Бл. Маноловъ върху „Условия за по-успѣшно преподаване на географията“; г. М. Димовъ „Условия за постигане по-результатна работа въ обучението по природознание“ и г. Н. Колевъ върху „Самодейностъ и творчество въ обучението по аритметика и геометрия“... Всички изнесени доклади се посрещнаха съ удобрение отъ присѣдстваващитѣ. Оживѣнитѣ дебати по разискванитѣ въпроси показваха, че последнитѣ живо вълнуваха учителитѣ. Особено се разисква по въпроса за създаване по-високо народностно съзнание у ученицитѣ.

Единоомислието и единодушието, които ръководѣха учителството въ гр. Шуменъ за създаване на новия обликъ въ нашата образователна система, а именно — засилване народностното възпитание на подрастащото поколѣние, създаване да всички срѣдства и удобства за правилното провеждане на обучението въ всички училища — говорѣше за високото имъ обществено и национално съзнание да следватъ своя пѣтъ въ служба безкористна и себепригодна на народу.

Конференцията се закри съ пожелания, щото исканото въ горния духъ да бжде удовлетворено.

Накрая ръководителътъ на конференцията обл. учил. инспекторъ г. П. Михайловъ съчете за свой дългъ да благодари на учителитѣ за вниманието и усърдието имъ въ успѣшното провеждане на конференцията.

П. Рибаровъ

ПОПРАВЕТЕ ТРОТОАРИТЪ СИ!

Въпрѣки нарежданията на общинската власть, много отъ тротоаритѣ по главнитѣ улици на града сж съ разклопани плочки, подъ които презъ време на дъждъ или снѣгъ се събира рѣдка калъ и при стѣпването върху тѣзи непоправени разклопани плочки, всичката събрана подъ тѣхъ калъ изпрѣсква минавачитѣ.

За да се избѣгнатъ тия неприятности, крайно време е стопанитѣ на тия развалени тротоари да ги поправятъ своевременно — преди властѣта да стори

Загиналъ подпоручикъ при изпълнение на служебния си дългъ Младиятъ подпоручикъ отъ 3 инж. полкъ Димо Стойковъ Гоговъ — 24 годишенъ, роденъ въ с. Опалъ — Дедеагачко — е починалъ на 15 т. м. вследствие на автомобилна катастрофа. Сжщиятъ подпоручикъ е билъ изпратенъ служебно нѣкъде и на връщане колата се блѣсва въ километрически камъкъ и телеграфенъ стѣлбъ, поради което последва и самата катастрофа — жертва на която е подпоручикъ Гоговъ. На 16 т. м. въ църквата „Св. Възнесение“ се извърши спѣлото на покойния. Присѣдстваваха н-кътъ на гарнизона г. Генералъ Айрановъ, много офицери и почетатели на покойния. Следъ опѣлото тѣлнитѣ останки бѣха изпратени съ специална кола за родното му мѣсто.

Свикватъ се членоветѣ на шуменското околийско д-ство на общинскитѣ служители да присѣдствуватъ на общо събрание, което ще се състои на 30 мартъ т. г. 9 часа пр. обѣдъ, въ салона на Шуменската градска община съ дневенъ редъ: 1) Даване отчетъ отъ настоятелството и надзорния съветъ. 2) Изложение отъ председателъ на дружеството г. Дим. Джебаровъ, който е членъ на управата на съюза, относно решенията на управителния съветъ. 3) Изборъ на ново настоятелство и надзоренъ съветъ.

Отпуснати сж отъ М-ството на просвѣтата 2 милиона и половина лв. за доизкарване Шум. девическа гимназия и 3 милиона лв. за доизкарване учителския институтъ.

ВЕЛИКИТЪ ХОРА ЗА ОТЕЧЕСТВОТО

Прахътъ на мъртитѣ е създапъ отечеството.

Ламартинъ

*
Който не обича отечеството си, не може да обича нищо.

Джонсонъ.

*
Всички древни законодатели търсѣха връзкитѣ, които свързватъ гражданитѣ съ отечеството и помежду имъ; намираха ги въ отѣлнитѣ обичаи; въ религиознитѣ церемонии, които по своето естество биваха изключително народни; въ публичнитѣ игри, които привличаха много хора наведнажъ; въ упражненията, които увеличаваха заедно съ тѣхната храбростъ и сила и тѣхната гордостъ и себепочитание; въ релициите, които имъ наумѣваха историята на дѣдитѣ имъ. Но само общитѣ нещастия, победи и добродетели се докосватъ до тѣхнитѣ сърдца, трогватъ ги дълбоко и ги привѣрзватъ крѣпко къмъ отечеството.

Русо.

*
Отечеството живѣе отъ съдействието и труда на всички тѣ си деца и въ обществена механика нѣма безполезна пружина.

Жуфрова.

*
Само любовта къмъ отечеството може да даде трайностъ на отечеството; само тя може да създаде онова единство на души, на сърдца, на доблести на добродетели, което е животътъ на единъ народъ; тя дава богатство и величие отъ вътрѣ и почитъ и мощъ отвънъ. Разидинена страна е готова жертва на всѣки хищникъ.

Ш. Левекъ.

*
За да сждишъ патриотизма, гледай поведението Патриотъ е онзи, който прави честь на своето отечество съ своя характеръ, съ своето достоинство, и въ време на опасностъ — съ своето мжжество.

Весио.

Хороника

Вториятъ учебенъ срокъ при гимназиитѣ ще завърши на 15 априль т. г.

Шуменската инспекция на труда и о. о. обявява, че осигурителнитѣ книжки „Злополука“ за 941 год. за сезонитѣ предприятия сж изготвени и мсгатъ да се получаватъ всѣки присѣдственъ денъ въ сгая № 5 въ инспекцията. На неполучилитѣ книжкитѣ си ще се съставятъ актове по закона за обществени осигуровки.

това принудително, налагайки строгитѣ си санкции.

Р.

Успехът на италианския струнен квартет

Полтронери в Шумен.

От името на д-во „Червен Кръст“, италианският струнен квартет „Полтронери“ на 11 т. м. в салона на чит., „Арх. Михаил“ изнесе единствения си концерт. Масовото посещение на шуменци говореше за проявения интерес към тоя голем концерт, изнесен при небивал успех. Изпълнителит Полтронери (първа цигулка), г. Карпи (втора цигулка), г. Александри (виола) и г. Вализи (виолончело) с своето художествено интерпретиране на класически италиански и нѣмски композиции възбуди възторга на публиката, която нескончаемо ги акламираше. Тѣхната удивителна техника, непринудена лекота, чувството към ритъмъ и проникновено художествено тълкуване на музикалнит пиеси, чието ансамблово единство въ музикалната изразност и форма бѣ постигнато съ изумителна вещина, говореше за несъмнено положителнит имъ таланти, голѣма музикална култура, и тънъкъ музикален усѣтъ къмъ класическит композиции.

КАКЪ МОЖЕМЪ ДА СИ ПОСТРОИМЪ РАДИО

Подтикванъ отъ любопитството да науча устройството и начина за построяване на единъ радио-апаратъ, азъ посетихъ радио-лабораторията „ЕДИСОНЪ“, собственост на нейния изобретател г. К. С. Бояджиянъ. Следъ като ме запозна съ радио-частитѣ и пр., дойдохъ до заключение, че по неговата метода изработени монтажни и принципални схеми може всѣки единъ отъ насъ да си построи радио-апаратъ, който може да му коштува две-три хиляди лв. по-евтино, споредъ апарата.

За построяването на сжщитѣ радио-апарати ще трѣбва да се взематъ нужнитѣ упжтвания отъ самата радио-лаборатория, кждето г. Бояджиянъ ще ви запознае съ устройството на радио-апарата стига да разполагате съ нужнитѣ радио-части, вие ще можете да си построите сами радио-апаратъ. Винаги ще намѣрите г. К. С. Бояджиянъ въ радио-лабораторията му „Едисонъ“, намираща се на ул. „Ц. Освободител“ до клуба на зап. подофицери, който ще бжде любезенъ да ви покаже, какъ ще можете да си построите сами радио.

Х. Ф. С.

Управ. съветъ на д-во „ЧЕРВЕНЪ КРЪСТЪ“, благодарни на настоятелството на читалище „Архангелъ Михаилъ“ за даденото отъ него кино въ полза на дружеството.

Печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“
Шуменъ — 1941 — 18.

Изпълнението на Бочерини, Верди и Шубертъ бѣ дадено въ пълна изразна подробност и цѣлостна форма отъ вещитѣ изпълнители при италианския струнен квартетъ Полтронери, който си е спечелилъ голѣма популярност въ цѣлъ свѣтъ.

Голѣмиятъ небивалъ успехъ на тѣхния концертъ бѣ изпратенъ съ продължителни ржкоплѣскания. — Председателятъ на д-твото „Червенъ кръстъ“ г. В. Рашковъ имъ благодари отъ името на присжтствуващитѣ за честта, съ която тѣ сж удостоили шуменци, изнасяйки единствения си концертъ — посрещнатъ като истинско музикално тържество. Приходѣтъ отъ концерта е за въ полза на д-во „Червенъ — Кръстъ“. За тоя имъ благороденъ и високо-хуманенъ жестъ — италианскиятъ квартетъ

Полтронери получи хилядитѣ благодарности на признателното шуменско гражданство. За тѣхния успешно изнесенъ концертъ и за благородния имъ жестъ бѣ имъ поднесенъ вѣнецъ отъ г-ца Кандиларова.

Шуменци за дълго ще бждатъ подв впечатлението на тоя художественъ концертъ.

П. Рибаровъ

Получихме брой 2 на новия в-къ „Напредъкъ“ въ 6 стр., органъ на Търговическото народно читалище „Напредъкъ“. Редактори: д-ръ Н. Кюмджиевъ и Петъръ Стжповъ. Съдържа интересенъ материалъ отъ Ал. М. Герасковъ, Ант. Христовъ, Петъръ Стжповъ, Т. Бѣлчевъ, Фаропазачъ Св., д-ръ Ив. Ченчевъ, Ас. Каваевъ, Дим. Митревъ, Вл. Петровъ, Хр. Лицовъ, Искра Димитровска, Ник. Зидаровъ, Ив. Нивянинъ, Хр. Бояджиевъ, Т. Венниски, Хр. Коларовъ и др. Абонаментъ: 10 лева за 10 броя. Изплаща се въ чисти марки. Адресъ: в-къ „Напредъкъ“, Търговищенско. Препоржчваме тоя голѣмъ културенъ провинционаленъ вестникъ.

ДАВАТЪ СЕ ПОДЪ НАЕМЪ

2 СТАИ, КУХНЯ, ВЕСТИБЮЛЪ и ИЗБА.

Справка сжщия домъ — ГЕОРГИ НИКОЛОВЪ,
1—3 ул. „Белмекенъ“ № 6.

ШУМЕНСКО ГРАДСКО ОБЩИНСКО УПРАВЛЕНИЕ

ОБЯВЛЕНИЕ № 3431

гр. Шуменъ, 10 мартъ 1941 год.

Въ допълнение на обявление № 3219 отъ 4 III т. г., отпечатано въ в. „Зора“ бр. 6517 отъ 7. III. т. г., общинското управление обявява, че търгѣтъ за доставката на 240,000 броя гранитни каменни павета, обявенъ на 21 III. 1941 година, е втори по редъ и ще се произведе съ тайна конкуренция на сжщата дата — 21. III. т. г. въ Шуменското областно данъчно управление отъ 10 до 11 часа пр. обѣдъ.

Девизъ 600,000 лв. Залогъ 5%. Законътъ за Б. О. П. е задължителенъ. Разносикитъ сж за смѣтка на доставчика. Тържнитѣ книжа се виждатъ въ управлението.

ОТЪ ОБЩИНАТА.

ШУМЕНСКО ГРАДСКО ОБЩИНСКО УПРАВЛЕНИЕ

Обявление № 3430

гр. Шуменъ, 10 мартъ 1931 година.

Въ допълнение на настоящето обявление, публикувано въ „Държавенъ вестникъ“ бр. 51 отъ 7 т. м., общинското управление обявява, че на 8 априлъ 1941 година, въ Шуменското областно данъчно управление ще се произведатъ следнитѣ търгове съ тайна конкуренция:

1. Отъ 9 1/2 до 10 часа пр. об. доставка на 1000 куб. м. бѣлъ карьеренъ пѣськъ за направа паважитѣ по улицитѣ на гр. Шуменъ—девизъ 80,000 лв.

2. Отъ 10 до 10 1/2 часа пр. об. — доставка на 1000 куб. м. камчийски чакълъ и 800 куб. м. камчийски пѣськъ за направа на канализацията на гр. Шуменъ — девизъ за цѣлата доставка 244,000 лв.

3. Отъ 10 1/2 до 11 часа пр. об. — доставка на 120 куб. м. блокови камъни и 800 куб. м. ломенъ камъкъ за направата подпорнитѣ зидове и прагове на р. „Поройна“ въ гр. Шуменъ—девизъ 88,000 лева,

4. Отъ 11 до 11 1/2 часа пр. об. — доставка на 100 броя ревизионни капаци и 120 дъждо-приемни решетки за канализацията на гр. Шуменъ — девизъ 424.500 лв.

Законътъ за Б. О. П. и правилника за приложения ята му сж задължителни. Залогъ 5% върху девизната стойностъ. Всички разноси сж за смѣтка на предпиемача.

Тържнитѣ книжа могатъ да се видятъ въ общинското управление, стая № 8.

ОТЪ ОБЩИНАТА.

НАРЕЖДЕНИЯ НА КОМИСАРСТВОТО

Пренормиране цената на солта

Пренормирова се цената на млѣната каменна соль до 4 лева кгр., като цената на дребно остава сжщата, т. е. 4.50 лева, оставатъ сжщитѣ цени на морската соль — на едро 3.20, на дребно 3.80 лева и на провадийската млѣна соль на едро 3.30 и на дребно до 4 лева.

Пренормиране ценитѣ на слънчогледовото масло

Цената на рафинираното слънчогледово масло се пренормирва, както следва:

1. На едро франко фабриката кгр. до 23.05 лева.
2. На едро франко склада на търговеца кгр. 23.80 лв.
3. На дребно отъ детайлиста — литъръ 24. лв.

Намаление ценитѣ на маслото

Околийскиятъ комисаръ издаде заповѣдъ, съ която се нормиратъ ценитѣ на маслото, както следва:

1. Краве прѣсно масло за чай на едро до 70 лв., на дребно до 80 лв.
2. Биволско прѣсно масло за чай на едро 60 лв., на дребно 70 лв.
3. Краве масло за готвене на едро до 60 лв., на дребно до 60 лв.
4. Смѣсено масло за готвене (краве и биволско) на едро до 48 лв., на дребно до 56 лв., кгр.

Тѣзи цени се разбиратъ за масло, произведено следъ 15. III. 1941 год.

Нови цени на старото желѣзо и желѣзнитѣ отпадъци.

Установяватъ се нови цени на старото желѣзо и желѣзнитѣ отпадъци, по които търговцитѣ, индустриалнитѣ и занаятчийски заведения ще закупуватъ отъ населението, а именно:

1. Изрѣзки отъ старо желѣзо до 1.5 м/м. закупуватъ търговцитѣ по 0.50 лв., а индустриалцитѣ и занаятчийцитѣ по 0.60 лева.
2. Струнки отъ желѣзо—закупуватъ търговцитѣ по 0.35 лева, а индустриалцитѣ и занаятчийцитѣ по 0.50 лв.
3. Изрѣзки отъ старо желѣзо отъ 1.5 до 3 м/м. закупуватъ търговцитѣ по 0.70 лева, а индустриалцитѣ и занаятчийцитѣ по 0.95 лева.
4. Изрѣзки отъ старо желѣзо надъ 3 м/м. закупуватъ търговцитѣ по 1.50 лева, а индустриалцитѣ и занаятчийцитѣ по 1.90 лева.

ЗАБЕЛЕЖКА: Ценитѣ, по които индустриалцитѣ закупуватъ старото желѣзо, да се разбиратъ франко вагонъ товарна гара.

Шуменско градско общинско управление — Отдѣление мобилизационно.

ЗАПОВѢДЪ № 160

гр. Шуменъ, 12 мартъ 1941 година

Предвидъ на това, че отъ 20 того започва декларирането отъ търговцитѣ на едро и дребно, занаятчийи, градинари, мандраджии, земеделци, и пр. и пр., съгласно § § 69, 72, 73 и 85 отъ правилника за приложение закона за реквизицията за притежаванитѣ отъ тѣхъ: материали, стоки, предмети, хранителни и фуражни припаси, артикули, принадлежности, всѣкакъвъ едъръ и дребенъ добитъкъ и пр. и пр., за да може да се декларира всичко необходимо и за да се избѣгнатъ неприятноститѣ и налагането наказания,

ЗАПОВѢДАМЪ:

1) Всички търговци на едро и дребно, занаятчийи, мандраджии, градинари, земледѣлци и пр. и пр., да се явятъ въ общината — стая № 13, за да получатъ специални декларации, които попълнени да върнатъ въ сжщата стая — найкъсно до 30 того. Декларациитѣ се получаватъ срещу 2 лева.

2) Декларациитѣ да се попълнятъ чисто и четливо, иначе нѣма да се приематъ.

4) Ония, които по-рано сж подали декларации, а по настоящемъ не притежаватъ нищо, да се явятъ въ стая № 13 и устно заявятъ това, за да се направи отмѣтка по партидитѣ имъ, иначе подлежатъ на глоба.

Неподалитѣ декларации до горния срокъ, а сжщо така и ония, които дадатъ невѣрни сведения, ще бждатъ наказани, съгласно чл. 25 отъ закона за реквизицията.

К М Е Т Ъ: Хр. Хараламбиевъ